

Ние сме като НЛО - преди бяхме умрели за държавата, а сега се правим на умрели

Беше време, когато ние, циганите, не съществувахме. Не че ни нямаше, не че се бяхме скрили от погледа на живата част на нацията, не че не ни забелязваха... Напротив, знаехме много добре, че музиката по сватбите почти из цялата страна се изпълнява от цигани. И милиционери, специалисти, обществени активисти се сламчеха край чалгаджиите и щом ги чуеха да свирят от оная, забранената музика, тутакси се легитимираха - аз съм...разбирате, нали? Власт имаха те, власт, която си знаеше силата и бързо и безотказно поставяше на мястото им тези, които си позволяваха волности. Нямало цигани, нямало циганска музика, нямало цигански език. Не оставаха назад и някои лекари, те създаваха специални стаи, където приемаха по-мургавите родилки. И в училище не пропускаха да манифестират своята вярност - създадоха се училища със засилено трудово обучение, един вид производство на работници в обособени за цигани училища. В съветите - какво мини "ц" са измайсторили там срещу името на тези, които не съществуваха като такива! Къде да се оплачеш, просто тебе те няма, ти си НЛО. Дори във вестника, който излизаше специално за циганите и беше посветен уж на техните проблеми, тази страшна дума беше табу. Иначе не отказваха в обширни патриотарски статии да плюят създадените по света цигански организации, езика на циганите, само-